

Arrest

nr. 247 924 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X, X en X, op 11 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2020 tot intrekking van verblijf (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 13 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 december 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA .

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. DAEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster meldde zich, samen met haar minderjarige kinderen, op 26 mei 2016 aan op de Belgische ambassade in Teheran, om de afgifte te verzoeken van een visum gezinshereniging (type D), in functie van een in België verblijfsgerechtigde derdelander die de echtgenoot/vader is van verzoekster en haar kinderen.

1.2. Verzoekster en haar minderjarige kinderen worden op 14 juni 2016 in het bezit gesteld van het gevraagde visum. Zij verkregen op basis van dit visum op 21 december 2016 een A-kaart, geldig tot 30 november 2017. De voormelde A-kaart werd tweemaal verlengd, de laatste keer tot 30 november 2019.

1.3. Verzoekster dient op 22 september 2019 een nieuwe aanvraag in tot verlenging van haar A-kaart.

1.4. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie neemt op 14 mei 2020 een beslissing tot intrekking van verblijf. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

+ de minderjarige kinderen [...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).*

Betrokkene en haar kinderen kwamen op 30.11.2016 naar België met een visum D, B11 in het kader van gezinshereniging met hun partner/vader. Op 21.12.2016 werden ze in het bezit gesteld van een A-kaart/IB geldig tot 30.11.2017. Deze kaart werd twee keer verlengd, de laatste kaart is geldig tot 30.11.2019.

Op 22.09.2019 dient betrokkene haar vraag tot verlenging van de machtiging tot verblijf in. Bij nazicht van het rijksregister blijkt dat betrokkene en haar kinderen niet meer samenwonen met de referentiepersoon sinds 18.12.2018.

Onze dienst verstuurde op 16.10.2019 een brief waarbij bewijzen worden gevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken (daarnaast werd een samenwoonstverslag opgevraagd en de reden waarom zij niet meer samenwonen), zoals gesteld in artikel 11 §2 voorlaatste lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat : "Bij beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid 1° tot 4° houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.", staat het u vrij alle documenten aan te brengen die u hiervoor nodig acht.

In het verslag van de politie van Antwerpen lezen we dat volgens de referentiepersoon het koppel niet meer samenwoont omdat ze gescheiden zijn.

Betrokkene tekent onze brief op 12.12.2019. In navolging van deze brief legt betrokkene een aantal documenten voor. Ze geeft ons geen verdere informatie over het feit dat ze niet samenwoont met de referentiepersoon. Hieruit besluiten wij dat het koppel gescheiden is en geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer vormt.

De machtiging tot verblijf kan dus overeenkomstig art11§2, eerste lid, 2° worden beëindigd.

Betrokkene legde in een reactie op onze brief de volgende documenten voor

- Schoolattesten van de kinderen*
- Attest dat betrokkene de cursus maatschappelijke integratie heeft gevolgd*
- Attest dat betrokkene nederlandse les heeft gevolgd*

- *Attest van het OCMW dat betrokkene leefloon ontvangt sinds 19.10.2018*

De voorgelegde stukken tonen geen bijzondere band of integratie aan met België.

De bewijzen dat betrokkene nederlandse les en een inburgeringscursus gevolgd heeft, tonen niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België noch dat zij grote inspanningen heeft geleverd om zich te integreren. Dit is een minimale inspanning die men kan verwachten van een vreemdeling die zich hier wenst te vestigen.

De bewijzen dat de kinderen naar school gaan, tonen niet aan dat ze op een bijzondere manier geïntegreerd zijn in België. Ze zijn immers allen tussen de 6 en 18 jaar en dus onderworpen aan de schoolplicht.

Betrokkene kan niet verder gemachtigd worden omdat zij aan de uitzonderingsgrond voldoet zoals opgenomen in het tweede lid van art. 11, §2. Betrokkene verblijft nog geen 5 jaar in België, na de afgifte van de eerste verblijfstitel. De afgifte van de eerste verblijfstitel dateert immers van 21.12.2016, dat is minder dan 5 jaar geleden.

Betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.

Betrokkene is pas sinds 30.11.2016 in België, het is ondenkbaar dat er geen banden zijn met het land van herkomst.

In het dossier bevindt zich geen enkele reden noch wordt door betrokkene uiteindelijk een doorslaggevende reden gegeven waarom het verblijfsrecht van betrokkene op basis van gezinshereniging gehandhaafd en verlengd zou moeten worden.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste middel een schending aan van artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ze betoogt als volgt:

“13. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing van 14 mei 2020 dat “betrokkene evenmin voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, § 2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn.”

14. Volgens verwerende partij is er derhalve geen sprake van één van de hieronder vernoemde feiten:

“De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonbaar het slachtoffer is geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°. ”

15. Zoals blijkt uit het feitenrelaas, was er echter wel sprake van partnergeweld vanwege de ex-partner van mevrouw A-J, die 15 jaar ouder was. Het ging hier zowel om fysiek als moreel geweld. Dit wordt in het feitenrelaas uitgebreid toegelicht.

16. Door derhalve geen rekening te houden met “de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die

bescherming nodig hebben”, schendt verwerende partij artikel 11, § 2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 11, § 2, lid 3 Vw. werd immers juist aangenomen door de wetgever om ‘te verhinderen dat vreemdelingen die het slachtoffer zijn geweest van fysiek of moreel geweld en die het recht hebben tijdelijk in het land te verblijven in het kader van een gezinshereniging op basis van een echtelijk of een affectief leven worden uitgewezen.”

Verzoekers waren echter niet op de hoogte dat ze deze gegevens aan de DVZ diende mee te delen. In de brief van 16/10/2019 werd namelijk enkel gevraagd naar de documenten die het volgende zouden aantonen “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsbond van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Hierbij werd echter niet gevraagd naar documenten die zouden aantonen dat mevrouw [A.J.] het slachtoffer was van enige vorm van partner en/of huishoudelijk geweld. De bijgevoegde stukken (stukken 3 en 4) tonen echter ontegensprekelijk aan dit geval was. Hierbij ging het zowel om fysiek als psychisch geweld. Er werd bovendien reeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat ook vormen van psychisch geweld vallen onder de definitie van geweld.

Door derhalve geen rekening te houden met haar situatie van huishoudelijk geweld, en hier ook niet naar te vragen, schendt verwerende partij artikel 11, § 2, vierde lid Vreemdelingenwet.

17. Tevens is er ook sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Het zorgvuldigheidsbeginsel stelt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. De materiële motiveringsplicht stelt dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn en die daarom moeten kunnen worden gecontroleerd.

Het bestreden besluit is namelijk onzorgvuldig voorbereid, doordat geen rekening werd gehouden met de situatie van huishoudelijk geweld tegen mevrouw [A.J.]. Tevens blijkt de beslissing niet gestoeld te zijn op in feite aanvaardbare motieven, aangezien wordt voorbijgegaan aan de situatie van huishoudelijk geweld.

18. De Belgische Staat stelt in haar memorie dat in de brief van 16.10.2019 wel gevraagd zou zijn naar de redenen waarom er geen sprake meer is van samenwonen van de verzoekende partij en de referentiepersoon.

Omtrent deze stelling, wensen verzoekers te benadrukken dat hen inderdaad werd gevraagd naar de reden waarom zij niet langer samenwoont met haar ex-partner. De reden hiervoor is eenvoudig: de echtscheiding tussen mevrouw [A.J.] en haar ex-partner. In de brief van 16.10.2019 werd echter niet uitdrukkelijk meegedeeld dat mevrouw [A.J.] documenten diende voor te leggen waaruit eventueel zou blijken dat er sprake zou zijn van huishoudelijk geweld in de zin van artikel 11, § 2 Vw. Het is dan ook logisch dat mijn cliënt de stukken waaruit blijkt dat er sprake is van huishoudelijk geweld niet uit eigen initiatief heeft voorgelegd. Deze zijn immers van zeer intieme en gevoelige aard. Er werd derhalve slechts gevraagd naar de reden van het niet langer samenwonen (de echtscheiding), en niet naar de omstandigheden die hebben meegespeeld bij deze echtscheiding (het huishoudelijk geweld in kwestie). [...]"

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissing- en op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

3.3. Artikel 11, §2, eerste lid, 2° en vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven :
[...];

2° de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd werd, onderhouden niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven;

[...]

De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3° geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°.

3.4. Het staat in casu niet ter discussie dat verzoekster en de referentiepersoon geen werkelijk gezinsleven meer onderhouden, zodat in beginsel toepassing kon worden gemaakt van artikel 11, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

3.5. Kernbetoog van verzoekster is dat zij ressorteert onder de uitzonderingsgrond, vervat in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Zij stelt tijdens haar huwelijk het slachtoffer te zijn geweest van zowel mentaal als fysiek geweld, gepleegd door haar echtgenoot. De verwerende partij heeft nagelaten hiermee rekening te houden, waardoor de voormelde bepaling alsook de zorgvuldigheidsplicht werden geschonden, aldus verzoekster. Ze preciseert hierbij dat verweerder in gebreke is gebleven haar uit te nodigen stukken over partnergeweld neer te leggen, zodat haar niet kan worden verweten deze niet te hebben overgemaakt aan verweerder. Bij haar verzoekschrift voegt zij stukken die het partnergeweld naar haar oordeel staven.

3.6. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster kan worden gevolgd in haar verwachting dat verweerder, als zorgvuldig handelende overheid, haar verzoekt om alle nuttige elementen over te maken die betrekking hebben op de beëindiging dan wel het behoud van haar verblijfsrecht.

3.7. De kernvraag is of verweerder hieraan is tegemoet gekomen. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 20 november 2018 de burgemeester van de stad Antwerpen op de hoogte bracht van de verlenging van verzoeksters tijdelijk verblijf tot 30 november 2019. Tegelijkertijd werd meegedeeld binnen welk tijdsbestek verzoekster een volgende verlenging moest aanvragen. De verwerende partij vroeg om de betrokken brief te betekenen aan verzoekster, wat is gebeurd op 19 december 2018. Blijkens het administratief dossier verzond de dienst loket Vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen op 1 oktober 2019 per mail de documenten naar de Dienst Vreemdelingenzaken die verzoekster had neergelegd om haar aanvraag tot verlenging van de verblijfsvergunning die ze had ingediend op 22 september 2019 te ondersteunen. Tevens brengt de voormelde dienst loket Vreemdelingenzaken in een ander mailbericht van dezelfde datum de verwerende partij op de hoogte van het feit dat de betrokkenen niet meer samenwonen met de referentiepersoon. Het administratief dossier bevat voorts twee brieven die zijn opgesteld door de Dienst Vreemdelingenzaken op 16 oktober 2019:

(1) in een eerste brief die in de hoofding de burgemeester van de stad Antwerpen vermeldt, staat dat de dienst Gezinshereniging vier documenten niet heeft ontvangen. Als ontbrekend document wordt onder meer aangestipt: *“een samenwoonstverslag (uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat er geen samenwoning meer is tussen betrokkene en de referentiepersoon dit sedert 18.12.2018, daarom vragen wij de reden hiervan te achterhalen en ons deze over te maken)”*. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg om de betrokken brief te betekenen aan verzoekster.

(2) in een tweede brief die in de hoofding de naam van verzoekster bevat alsook andere persoonlijke gegevens maar niet haar adres, wordt aangegeven dat er geen samenwoning meer is tussen enerzijds verzoekster en de kinderen en anderzijds de referentiepersoon. Tevens wordt verwezen naar het onderzoek op basis van artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet. Deze wetsbepaling, die stelt dat *“bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”*, wordt in deze brief geciteerd. Verweerder geeft aan dat het verzoekster vrijstaat om alle documenten aan te brengen die ze hiervoor

nodig acht. Verweerder stelt vervolgens: *“Kunnen belangrijk zijn in de beoordeling van duurzame verankering: bv. bewijzen van integratie, bewijzen eigen inkomsten aan de hand van loonfiches van de laatste 6 maanden, wat zijn zoal de bezigheden van betrokkene.”* Verder stipuleert de brief dat er voor de kinderen een attest moet worden overgemaakt waaruit blijkt dat ze regelmatig aanwezig zijn op school. De Dienst Vreemdelingenzaken vroeg om de betrokken brief te betekenen aan verzoekster.

Blijkens het administratief dossier verzond de dienst vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen op 31 oktober 2019 het samenwoonstverslag dat de wijkagent had opgemaakt op 27 oktober 2019. Dit is een summier verslag waarin wordt gemeld dat enkel de naam van de man staat vermeld op de bel of brievenbus en dat verzoekster en haar kinderen niet aanwezig zijn op het adres van de referentiepersoon. Als reden voor de afwezigheid wordt gesteld dat ze gescheiden zijn, waarbij het adres vermeld wordt waar verzoekster verblijft met haar kinderen.

Op 12 december 2019 verstuurt de dienst vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen per mail de documenten naar de Dienst Vreemdelingenzaken die verzoekster bijkomend had ingediend om de verlenging van de verblijfsvergunning te verkrijgen. Aan de Dienst Vreemdelingenzaken wordt gevraagd of er nog een *“nieuwe sacco”* moet worden opgestart.

3.8. De Raad dient, in navolging van verzoekster, vast te stellen dat nergens in de in punt 3.7. vermelde brieven van verweerder enige melding wordt gemaakt van de uitzonderingsgrond inzake partnergeweld, zoals voorzien in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij geen einde kan stellen aan het verblijf. Om te kunnen beoordelen welke stukken relevant zijn om over te maken aan de verwerende partij en die het nemen van een beëindigingsbeslissing kunnen verhinderen, mag verzoekster verwachten dat verweerder haar schriftelijk op de hoogte brengt van elementen die in dit verband een rol spelen. Hierbij kan worden opgemerkt dat verweerder, in verband met artikel 11, §2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, wél zeer concreet en gedetailleerd heeft aangegeven welke bewijsstukken belangrijk kunnen zijn. Wanneer verweerder het initiatief neemt om over één gegeven, waarmee hij rekening moet houden bij het treffen van de beëindigingsbeslissing, de toepasselijke wettelijke bepaling weer te geven en voorbeelden van stukken te geven die in dit verband kunnen worden overgelegd, mag worden verwacht dat hij hetzelfde doet voor de andere elementen waarmee hij ook rekening moet houden. Minstens mag worden verwacht dat hij verwijst naar de voorziene uitzonderingsgrond, vervat in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekster kon beoordelen wat relevante bewijsstukken in haar zaak kunnen zijn.

Het eerste middel is dan ook in de aangegeven mate gegrond.

3.9. In de nota met opmerkingen geeft verweerder aan:

“In het middel van verzoekende partij is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

De verzoekende partij haalt aan dat aan haar niet gevraagd werd om voormelde stukken voor te leggen, doch dergelijke kritiek mist elke grondslag.

Verweerder benadrukt dat per schrijven dd. 16.10.2019 aan de verzoekende partij uitdrukkelijk werd gevraagd om de reden toe te lichten van het feit dat er geen sprake meer is van samenwoonst tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

In antwoord op deze vraag kwam het aan de verzoekende partij derhalve toe om alle relevante stukken aangaande de beëindiging van de relatie (en het daarmee gepaard gaande partnergeweld) over te maken. De gemachtigde van de Minister motiveerde dienaangaande geheel terecht dat de verzoekende partij geen verder informatie kon geven over het feit dat ze niet samenwoont met de referentiepersoon. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat hieruit dient te worden afgeleid dat het koppel gescheiden is en zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer vormt.”

3.10. Uit zijn nota kan derhalve worden afgeleid dat verweerder niet betwist dat op hem een zekere verplichting rust om verzoekster uit te nodigen om bepaalde bewijsstukken voor te leggen, maar wel van oordeel is dat de door hem geformuleerde inlichtingen die hij wenste te verkrijgen volstonden en dat het aan verzoekster toekwam om alle relevante stukken aangaande de beëindiging van de relatie *“(en het daarmee gepaard gaande partnergeweld)”* over te maken.

3.11. Het door de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd samenwoonstverslag werd opgemaakt door de stad Antwerpen, op basis van een voorgedrukt formulier dat door de wijkagent werd ingevuld. Dit bevat

een rubriek *“Motief van de afwezigheid van de belanghebbende en indien mogelijk het bewijs hiervan”* die door de wijkagent als volgt werd ingevuld *“gescheiden: vrouw + kind-> ... (adres in Antwerpen)”*. Dit verslag bevat geen andere voorgedrukte rubrieken die peilen naar partnergeweld. De wijkagent is blijkens het administratief dossier ook niet langsgeslagen op het adres waar verzoekster verblijft om haar bijkomend te bevragen, hoewel hij haar adres had achterhaald. Zelfs als verzoekster de in punt 3.7. vermelde eerste brief van 16 oktober 2019 als dusdanig betekend kreeg – het administratief dossier bevat hiervan geen bewijs – en begreep dat de vraag voor een samenwoonstverslag, waaraan de vraag van het achterhalen van de redenen van het gebrek aan samenwonen gekoppeld was, aan haar gericht was – daar waar een samenwoonstverslag door de wijkagent wordt opgesteld zoals in casu – kan van verzoekster niet worden verwacht dat ze bij voormelde vraag spontaan zou denken aan het signaleren van partnergeweld, naast de verantwoording dat ze gescheiden is van de referentiepersoon.

3.12. Het komt niet aan de Raad toe om zich bij de beoordeling van de uitzonderingsgrond zoals voorzien in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van verweerder. De Raad kan wel vaststellen dat verweerder in gebreke is gebleven verzoekster op zorgvuldige wijze te verzoeken alle nuttige bewijsstukken over te maken die de beëindigingsbeslissing kunnen beïnvloeden of verhinderen. Verzoekster heeft aangetoond dat ze belang heeft bij haar kritiek, vermits minstens stuk 3 gevoegd aan het verzoekschrift mogelijk wijst op partnergeweld en dateert van voor het treffen van de bestreden beslissing. Het is dus niet uitgesloten dat het een invloed op de totstandkoming van de bestreden beslissing zou kunnen hebben gehad. Het motief in de bestreden beslissing *“betrokkene voldoet evenmin aan de uitzonderingsgrond zoals voorzien in het vierde lid van art. 11, §2. Nergens uit het dossier blijkt daarvan sprake te zijn”*, is derhalve gestoeld op een onzorgvuldig onderzoek van verweerder, een vaststelling die de Raad vermag te doen. Verweerder wordt dus niet verweten geen rekening te hebben gehouden met bewijsstukken die slechts voor het eerst bij het verzoekschrift werden gevoegd, waarop hij in zijn nota de nadruk de legt.

3.13. Gelet op bovenstaande heeft verzoekster aangetoond dat verweerder op onzorgvuldige wijze heeft gehandeld in het kader van de in artikel 11, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet voorziene uitzonderingsgrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, zodat een onderzoek van het tweede middel zich niet opdringt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 14 mei 2020 tot intrekking van verblijf wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

M. EKKA, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA